

[Hølge Larsen.]

Blandt planerne i den store samarbejdsbetænkning fra 1957-58 nævner jeg eksemplvis arbejdsdelingen inden for industrien og et udbygget samarbejde om elkraftproduktionen, og det er vel også nu tiden at undersøge, om ikke det vil være rigtigt at etablere den nordiske investeringsbank. Det er givet, at vi må knytte de nordiske lande tættere sammen trafikalt, og det er lige så givet, at de begrænsede ressourcer, vi hver især råder over, nødvendiggør, at vi udnytter dem mest effektivt, hvorfor vi må arbejde med forskning og højere undervisning udbygget på et fællesnordisk niveau.

Alle disse nordiske samarbejds muligheder og flere til kan realiseres, samtidig med at vi udbygger EFTA og holder os det videre europæiske samarbejde for øje. De nordiske lande har tradition for stor udenrigshandel og er dermed indstillet på friest mulige handelsvilkår for verden som helhed.

Det radikale venstre vil derfor så stærkt, som vi kan, støtte regeringen i dens arbejde for at få noget ud af de almindelige toldreduktioner, som Amerikas præsident, Kennedy, har åbnet mulighed for gennem den amerikanske Trade Expansion Act. De indledende forhandlinger fandt sted i Genève i forrige uge, og vi noterer, at det vedtoges at tage landbrugsvarerne med, når de egentlige forhandlinger om toldreduktioner og andre lettelser begynder, og mit partis støtte skal ikke mangle i bestræbelserne for at slå brecher i handelsbarriererne.

Vi har i de seneste måneder oplevet adskillige eksempler på fascistisk tyranni og undertrykkelse. Vi så det med henrettelsen af Grimau i Spanien, og det er jo tragisk nu snart 20 år efter verdenskrigens afslutning at se, at Francostyret i Spanien kan opretholde samfundsformer og politistatmetoder, som vi håbede der var gjort endeligt op med ved krigens slutning. Det er endnu mere tragisk, at dette reaktionære styre gennem så mange år har hindret, at det spanske folk kan drages med ind i et internationalt samarbejde, som ville kunne forbedre dets levevilkår. Derfor må også trykket opretholdes mod Francostyret for at bane vej for en mere liberal kurs i Spanien til gavn for det spanske folk. Mit parti ønsker ikke Spanien optaget i NATO

under nogen form, og jeg er her ganske enig med det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, der på et 1. majmøde i Svendborg udtalte, at hvis Francospanien optages i NATO, så må Danmark gå ud.

Den groveste og den mest brutale form for undertrykkelse er dog det, vi er vidne til i Sydafrika, fordi man som et kriterium blot har borgerens hudfarve — han være så i øvrigt den mest loyale borger og arbejdskraft, han være kan; det nytter intet, når han ikke har den rigtige hudfarve.

Der foregår i øjeblikket en stærk agitation for boykot af sydafrikanske varer, startet af Ungdommens Fællesråd. Denne boykotaktion fik for nogen tid siden støtte gennem underskrifter fra 100 medlemmer af det høje ting, deriblandt mig selv. Fra forskellig side er denne underskriftsaktion blevet kritiseret, og jeg erkender, at den var usædvanlig. Det ville ikke have vakt samme opsigt, ja, måske slet ikke have vakt opsigt, hvis de 100 folketingsmedlemmers navne havde stået blandt flere hundrede andre under en lignende opfordring. Men situationen er også usædvanlig, fordi vi i Sydafrika står over for den mest brutale undertrykkelse, vi længe har set. Det er efter min opfattelse en situation, som ingen må være passiv over for, og som man ikke kan klare frisag over for ved at sige, at det må staten ordne. Det er hver enkelt borgers opgave at tage personlig stilling og handle i protest imod det, der sker. Dette er min begrundelse for at slutte op bag boykotaktionen, og jeg er i øvrigt her helt på linje med den radikale hovedbestyrelse, som den 2. februar i år opfordrede til en sådan boykot. Jeg kan heller ikke erkende, at vi, der har skrevet under, har sat os imellem to stole, som dagbladet Politiken skrev.

Ved siden af den ene sag, som hver enkelt borger må tage stilling til, rejser imidlertid den sydafrikanske apartheidpolitik også problemer for den danske stat. Jeg er enig med den høje regering i, at Danmark ikke gennem en statsboykot el. lign. kan bryde de regler, der gælder for international handel. Vi er på handelens område som på andre områder interesseret i, at der hersker retlige tilstande; og hvad det under meget besvær er lykkedes at opbygge